

Зорі згасають. Наближення Ночі. Книга 1

КУПИТИ

У світі, який небесні охоронці — селести — покинули напризволяще, а владу захопив король-тиран, Астрея змушена жити в суворій самотині. Пам'ятаючи тільки п'ять останніх років свого життя, вона прагне дізнатися більше про власне минуле. Але як справдити це бажання, коли тебе, нібито оберігаючи від сили-силенної вампірів, тримає під замком жорстокий покровитель?

Одного разу Астрея зустрічає таємничого Найта, який, користуючись із безпорадності дівчини, оселяється в її серці, наче темрява між зірками. Незабаром вона викриває брехню свого покровителя та в розпачі погоджується на Найтову допомогу, дарма що остерігається його загадкової темної сторони, про яку нічого не знає.

Завдяки угоді з Найтом Астреї випадає шанс визволитися: вона супроводжує на турнір Обраних єдину подругу, Кассію. Проте дорогою стається трагедія, і Астрея мусить зробити важкий вибір: нарешті втекти чи замість подруги взяти участь у змаганнях, щоб захистити своє королівство. А надто тепер, коли може розкрити таємниці свого оповитого мороком минулого...

Пролог

Він зрозумів: болісна агонія останнього передсмертного подиху — ніщо проти пекучої нескінченності розлуки.

Хоча «розлука» — надто приземлене слово, щоб змалювати розверсту рану, яку вона лишила в його душі.

Двісті років він спостерігає за тим сузір'ям — так, ніби воно єдине в цілому Всесвіті. І от тепер сузір'я почало тьмяніти. Щотижня мерхне зовсім на трішки, для інших і непомітно.

Але для нього ця переміна стала зворотним відліком.

Щоб не прогавити найменшого спалаху, він трішечки відрегулював об'єktiv телескопа, орієнтуючись на дванадцять точок. Завжди в тому самому порядку. Чи міг він знати ще тоді, що прикипить серцем до однієї з них?

Хоч світло й тьмянішало, вона залишалася дивовижною.

І все ж він не збирався бути тут, коли земля здригнеться від її повернення — через роки, можливо, десятиліття. Ні, у жодному разі, бо з її поверненням рана в душі тільки роз'ятриться.

Знаючи, що дивиться на неї востаннє, він ще трохи затримався.

Потім зітхнув і, закарбувавши в пам'яті останній образ, відступив від телескопа.

Сівши на карниз відчиненого аркового вікна, він підніс келих і цокнув ним об металевий корпус оптичного приладу.

— Я намагався знайти спосіб. Усе марно, як і колись, — визнав він. З роками він зробився таким відчуженим, що його вже не діймали почуття. — Але я радий, що ти не побачиш, ким я став. Твоє розчарування зламало б мене.

Алкоголь обпік горло, коли він випив усе до дна. Пальці, судомно стиснувшись, розчавили тонке скло, але він ніби й не відчув гострих скалок, що вп'ялись у шкіру долоні. Ніщо вже не могло йому зашкодити.

— Я так і не встиг тебе спитати, що ти в мені побачила, — серце стислося в грудях, і це було єдиним нагадуванням про її тілесне існування, оскільки

час невблаганно розмив візуальні спогади. — Як сталося, що на мить ти змусила мене повірити, ніби в мені є щось добре. Жаль, що ти помилялася. Він підвівся, щільно закутався в чорний плащ і рушив просто по скалках, що розпачливо хрустіли під ногами, як нікчемні рештки колишнього існування.

— Принаймні я більше не завдам тобі болю.

На появу темної постаті з насуненим на лице каптуром усі мимоволі зіщулювалися. Сахались і схиляли голови, уникаючи його погляду, коли він проносився залами замку.

Чорнота блискучого мармуру підлоги, порушувана білими колонами й поодинокими скульптурами, з його появою ставала зловісною. Колись у цих залах панувала краса. Тепер же темрява снів і нічного неба видавалася подобою смерті.

Люди, повз яких він проносився, пошепки вимовляли його ім'я — те, що дісталось йому не за власним вибором, а через лихо, яке він уособлював. Ім'я бога, смертною формою якого він був.

У тронній залі його чекав правитель.

Він устиг побачити шкірясті кігтисті крила охоронця, з яким король щойно розмовляв. Нічний тихолаз. Чи не найгірший із трьох вампірських родів. Нічним тихолазам нестерпне денне світло.

Голосом, холодним як крига й темним як ніч, чоловік у каптурі прорік:

— Ми домовлялися про одне сторіччя. Я дав тобі два. Тепер я прийшов по те, що ти мені винен.

Корона на голові правителя надавала йому авторитету не більшого, ніж дорога дитяча цяцька. Образ порожньої влади. Це саме він, своєю службою, забезпечував авторитет королю і його короні. Службою, якій він віддав набагато більше часу, ніж вимагали домовленості.

— Якщо пророцтва правдиві, ми маємо знайти її перші, — заговорив король. — По цей бік Пелени вже помічали селестів: вони шукають слабкі місця в нашій обороні. Магіка знову ослабне, і ми зможемо запобігти новій війні...

— Ні, — прогарчав чоловік у каптурі.

Його пройняло таким гострим, таким смертоносним гнівом, що ніч навколо вмить згусла й залюю пробігли крижан тіні.

Король уважно спостерігав за ними.

— Якщо ти хочеш відстояти трон від селестів і зберегти віру вампірів у твою владу, то маєш зробити це сам.

Йому не надто подобалася ідея про відставку. Не зараз, коли серце роздирає думка про те, що вона опиниться перед небезпекою без його підтримки. Однак наступної миті згадав, що саме він і був причиною всього, що кілька сторіч тому зруйнувало світ — її світ. Тільки без нього вона мала шанс на успіх.

— Що ти робитимеш... якщо взагалі зумієш повернутися? У світ, якого ти не знаєш... і який тебе назавжди відкине, не встигнеш ти бодай щось у ньому пізнати.

Йому було байдуже.

Ніщо із цього його не лякало. Байдуже, якщо він потрапить у пастку цілковитої порожнечі. Принаймні це краще, ніж стати причиною поразки у війні, що от-от спалахне знову.

— Ти став живою легендою. Ти готовий усього зректися?

— Скажи мені, куди йти, — процідив він крізь зуби.

Він ухвалив для себе остаточне рішення. Минуло дві сотні років.

Він скоріше переверне догори дригом увесь цей клятий світ, ніж залишиться ще хоч на рік.

Проникнувши у свідомість кожного з охоронців, він перекрив їм здатність дихати, і залу охопила задуха.

— Якщо триматимеш мене тут, присягаюсь, я тебе вб'ю Я ніколи не бажав твоєї корони, але я її заберу.

— Що ж, нехай, — промовив король, неспроможний приховати розчарування й образу, хоч давно вже був готовий до відмови. — Якщо нам випало попроситися навіки, я волів би провести тебе.

Чоловік у каптурі дозволив охоронцям дихати, і ті стали жадібно хапати ротом повітря.

Король обернувся:

— Іди за мною.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ